

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 maja 2015 r.,

sprawy **C. K.**

skazanego z art. 157 § 2 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 grudnia 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 sierpnia 2014 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego ,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. R. - Kancelaria Adwokacka - kwotę 738, 00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

C. K. został skazany m. in. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia z dnia 12 grudnia 2011 r., za czyny: I. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., popełniony w dniu 29 sierpnia 2011 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności; II. z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., popełniony w dniu 29 sierpnia 2011 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; III. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., popełniony w dniu 29 sierpnia 2011 r.,

na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczone wobec skazanego kary pozbawienia wolności połączone i wymierzono karę łączną w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 21 maja 2013 r., zarządzono wykonanie tejże kary pozbawienia wolności. Następnie ten sam Sąd, postanowieniem z dnia 4 marca 2014 r., stwierdził, iż orzeczona kara łączna upadła, karę orzeczoną za czyn opisany w pkt I wyroku zamieniono na karę 30 dni aresztu, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie i uznając tę karę za wykonaną w całości.

Wyrokiem łącznym z dnia 22 sierpnia 2014 r., Sąd Okręgowy w W., m. in. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego C. K. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt II K 941/11 opisane w pkt 1) II i 1) III i wymierzono skazanemu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Od tego orzeczenia wywiedziono apelację, którą Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 29 grudnia 2014 r., oddalił jako oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego, zarzucając: rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz 440 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., polegające na utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku i niedokonania jego zmiany pomimo apelacji, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia; oraz rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 15 ust. 1 zdanie 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz art. 2 Konstytucji RP, w zw. z art. 343 § 1 k.p.k., art. 335 § 1 k.p.k. oraz art. 575 § 1 i 2 k.p.k., poprzez zaaprobowanie wymierzonej przez Sąd Okręgowy kary łącznej przy zastosowaniu mniej korzystnej proporcji łączenia kar jednostkowych niż w poprzednim wyroku łącznym wydanym przez Sąd Rejonowy w sprawie II K 941/11, pomimo faktu objęcia w tym wyroku zarówno kar jednostkowych, jak i proporcji wymiaru kary łącznej porozumieniem pomiędzy oskarżonym a prokuratorem, zaaprobowanym przez Sąd w trybie art. 343 § 1 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., co miało wpływ na treść orzeczenia i doprowadziło do wymierzenia kary łącznej surowszej niż wymierzona poprzednim wyrokiem łącznym.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Nadto obrońca wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja i podniesione w niej zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie, dlatego w oparciu o art. 535 § 3 k.p.k., podlegały oddaleniu jako oczywiście bezzasadne.

Już na wstępie niniejszych rozważań podnieść należy, iż Sąd Apelacyjny nie popełnił w toku procedowania sugerowanych przez skarżącego uchybień, ani gdy idzie o naruszenie norm prawa materialnego, ani także norm proceduralnych. Orzeczenie Sądu II instancji, utrzymujące w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego i orzeczoną w nim karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, jest poprawne i ze wszelch miar słuszne. Wywody zaś obrońcy jedynie polemiczne.

Sąd Najwyższy wprawdzie podziela zapatrywania dotyczące problematyki wydawania wyroków łącznych wyrażone w przywołanych judykatach przez skarżącego, jednakże jednocześnie dostrzega, iż dotyczą one zgoła odmiennych, niż rozpoznawana, sytuacji procesowych, które powstały w odmiennych okolicznościach faktycznych.

Owo orzecznictwo – co należy zaakcentować - dotyczy bowiem kontrowersji związanych z obowiązującym art. 89 § 1 a k.k., a ściślej związanej z nim dopuszczalności pogorszenia sytuacji prawnej skazanego w następstwie wydania wyroku łącznego, powstałego na skutek połączenia kar jednostkowych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, i wymierzenia nim nowej kary łącznej bezwzględnie pozbawienia wolności. Szczególnie w sytuacji gdy kary warunkowo zawieszono zostały orzeczone w procesie zastosowania jednego z trybów konsensualnych.

Jak zauważono – *nota bene* w przytoczonym przez skarżącego - postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2014 r., IV KK 92/14 (*Lex 1551651*), dysputy wokół tej konkretnie problematyki sygnalizowane w licznych

orzecnictwie Sądu Najwyższego, jak dotąd nie zaowocowały jednak żadnym projektem ustawodawczym, zmieniającym chociaż do ograniczenia budzących zastrzeżenia następstw funkcjonowania omawianego unormowania.

Konstatując zatem, i posiłkując się jednocześnie poglądami wyrażonymi w powołanym wyżej orzeczeniu Sądu Najwyższego, jednoznacznie stwierdzić należy, iż przy konstruowaniu w wyroku łącznym z poszczególnych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania rozmiaru kary łącznej nie istnieją żadne inne bariery prawne poza tymi, które wyznaczają sumę kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa pozostające w zbiegu, oraz wynikające z art. 37 k.k. Zupełnie ambiwalentne przy tym pozostaje, że poszczególne kary jednostkowe, nawet wszystkie, były efektem uzgodnień poczynionych przez strony w ramach zastosowania trybu konsensualnego.

Skoro zatem skazania w trybie konsensualnym (art. 335 k.p.k., art. 387 k.p.k. i art. 474a k.p.k.) na kary z warunkowym zawieszeniem wykonania nie stoją na przeszkodzie orzeczeniu w wyroku łącznym kary bezwzględnej pozbawienia wolności to tym samym, żadnym ograniczeniom z powyższym związanym nie podlegało w przedmiotowej sprawie orzeczenie kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności powstałej na skutek połączenia tożsamych rodzajowo kar jednostkowych: 6 miesięcy (czyn II) i 6 miesięcy pozbawienia wolności (czyn III). Z tego wynika, że Sąd Okręgowy kształtując nową karę łączną wobec skazanego, dysponował pełnym wachlarzem warunków, od których spełnienia zależna jest przyszła kara łączna.

Motywy obrońcy nie są zatem trafne i sięgają po argumentację inadekwatną z zaistniałą sytuacją prawną wobec skazanego C. K.

Tymczasem z uzasadnienia Sądu Apelacyjnego bezspornie wynika, iż podnoszone przez skarżącego w apelacji zagadnienie związane z ewentualnym pogorszeniem sytuacji skazanego i zwiększeniem dla niego dolegliwości, aniżeli ta wynikająca z odbycia kary na dotychczasowych zasadach, była przedmiotem badania i kontroli czego efektem są szerokie i szczegółowe rozważania zawarte w pisemnych motywach orzeczenia tego Sądu (str. 5-9).

Słuszne są bowiem przemyślenia tego Sądu bo uwzględniające: specyfikę przedmiotowego postępowania, gdzie potrzeba wydania wyroku łącznego powstała

w związku z kontrawencjonalizacją dotyczącą skazania z pkt I w wyroku w sprawie o sygn. II K 941/11 i zamianą orzeczonej nim kary 1 roku pozbawienia wolności na 30 dni aresztu, przy tym i tego, że nowa sytuacja procesowa obligowała i skutkowała zastosowaniem w procesie o wydanie wyroku łącznego tych samych reguł. Podstawą ukształtowania kary łącznej i w tym przypadku stała się zasada asperacji, tym niemniej udział procentowy przybrał postać 83%, nie jak poprzednio 75 %. Takie określenie wymiaru kary łącznej, zdaniem Sądu odwoławczego, było prawidłowe zważywszy, że poza skutkami zastosowania art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.2014.1556), obowiązkiem rozstrzygającego Sądu było ustalenie, czy po wydaniu wyroku miały miejsce zdarzenia, które przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary wobec skazanego, inne niż te, które analizowano uprzednio (str.7).

Suma tych okoliczności oceniona poprzez pryzmat zasad sądowego wymiaru kary i swobody uznania sędziowskiego uzasadnia decyzję Sądu I instancji w omawianym zakresie.

Stanowisko Sądu Apelacyjnego, bez konieczności ponownego przytaczania, jest przekonujące i zasługuje na aprobatę. Argumenty zaś skarżącego jedynie polemiczne, w związku z czym nie będące w stanie wyrzec skutku zgodnego z kierunkiem skargi.

Złożony wniosek przez obrońcę o przyznanie wynagrodzenia zasługuje na uwzględnienie. Znajduje on podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124, ze zm.), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. z 2013 r. Nr 461).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.